RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 235.954 van 4 oktober 2016
in de zaak A. 218.997/VII-39.649.

In zake : de STAD HAMONT-ACHEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Geelen, Wouter Moonen
en Bernard Vanheusden
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Gouverneur Roppesingel 131
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jürgen Vanpraet en Yannick Peeters
kantoor houdend te 8210 Zedelgem
Spoorwegstraat 11
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :
de LV MERTENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Noël Devos en Bram Vangeel
kantoor houdend te 2440 Geel
Diestseweg 155
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 15 april 2016, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 15 februari 2016 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de toezichthouders van de afdeling Milieu-inspectie, buitendienst Limburg van 3 augustus 2015, tot oplegging van een bestuurlijke maatregel aan de LV Mertens, gegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt hervormd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 september 2016.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bernard Vanheusden, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Yannick Peeters, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Bram Vangeel, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Tussenkomst

3. Met een op 6 mei 2015 ter post aangetekend verzoekschrift vraagt de LV Mertens om in het geding te mogen tussenkomen.

Er is grond om dat verzoek in te willigen.

IV. Feiten

4.1. De heer Jozef Bollen exploiteert sinds 2010 een legkippenbedrijf met 59.900 kippen op een terrein gelegen te 3930 Hamont-Achel, Ambachtstraat 42, kadastraal gekend afdeling 1, sectie D, nummers 940T en 941G2. Volgens het gewestplan Neerpelt-Bree is de inrichting gelegen in agrarisch gebied. Sinds 16 februari 2011 wordt het bedrijf verder geëxploiteerd als LV Mertens.

4.2. De exploitatie gaf sinds april 2011 aanleiding tot klachten van omwonenden in verband met geur- en stofhinder (bij de gemeente), controles, plaatsbezoeken op het bedrijf, aanmaningen en processen-verbaal van de milieu-inspectie, en buurtvergaderingen samen met gemeente en exploitant.

4.3. In deze zaak draait het in het bijzonder rond het door de exploitant toegepaste ammoniakemissiearme (hierna: AEA) stalsysteem (P-3.1) en de conformiteit ervan met het ministerieel besluit van 19 maart 2004 houdende vaststelling van de lijst van ammoniakemissiearme (AEA) stalsystemen (hierna: ministerieel besluit van 19 maart 2004).

4.4. Naar aanleiding van een controle op 3 juli 2013 stelt de toezichthoudende ambtenaar van de afdeling Milieu-inspectie op 22 juli 2013 een proces-verbaal op met nummer HA64.H1.0088-13. Zijn vaststellingen betreffen een overschrijding van het aantal toegelaten kippen, het niet beschikken over een attestering als zijnde een AEA-stalsysteem (de milieuvergunning voorzag een AEA-systeem P-3.5), stofhinder bij het buiten laden van kippenmest en de aanhoudende geurhinder.

4.5. Op 19 november 2014 ontvangt de afdeling Milieu-inspectie vanwege de milieucoördinator van de inrichting, Ir. Engelen, een e-mail met een conformiteitsattest van het geplaatste stalsysteem (P-3.1) met de lijst van stalsystemen voor ammoniakemissiereductie.

4.6. Tijdens een controle op 19 mei 2015 stelt de toezichthouder van de afdeling Milieu-inspectie vast dat het AEA-stalsysteem P-3.1 niet wordt geëxploiteerd conform het ministerieel besluit van 19 maart 2004. Tevens werd vastgesteld dat het conformiteitsattest voor het stalsysteem ongeldig is.

Aan de exploitant wordt verzocht standpunt in te nemen aangaande de aangekondigde bestuurlijke maatregel, in toepassing van artikel 63, § 4, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

4.7. Op 25 juni 2015 deelt de tussenkomende partij haar standpunt mee inzake het voornemen om een bestuurlijke maatregel op te leggen. In tegenstelling tot de milieu-inspectie besluit Ir. Engelen dat het geïnstalleerde systeem lagere emissies zal veroorzaken dan de emissies van het systeem P-3.5. zoals ze vooropgesteld zijn in de lijst met emissiearme-stalsystemen. Hij acht ook de conformverklaring van het AEA-stalsysteem aan het ministerieel besluit van 19 maart 2004 terecht.

4.8. Op 3 augustus 2015 wordt aan de tussenkomende partij een bestuurlijke maatregel opgelegd door de toezichthouders bij de afdeling Milieu-inspectie, buitendienst Limburg van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie. Er wordt vastgesteld dat de exploitant de vastgestelde tekortkomingen van hun controle van 3 juli 2014 en de bijzondere voorwaarden in de milieuvergunning van 17 september 2014, nagenoeg volledig opvolgt. Inzake de vergelijking van het reëel geëxploiteerde stalsysteem met het P-3.1 systeem uit het ministerieel besluit van 19 maart 2004 stelt de toezichthouder een tekortkoming vast. Volgens de toezichthouder moesten er aanpassingen worden uitgevoerd aan het door de exploitant geïnstalleerde systeem om conform te zijn met het P-3.1 systeem zoals vermeld in het ministerieel besluit van 19 maart 2004. Deze aanpassingen (verrijkte kooi voor natte mest met afvoer naar een gesloten mestopslag) zijn nooit verwezenlijkt.

Het besluit luidt als volgt:

"Artikel 1. De volgende maatregelen moeten worden genomen.

Aan de exploitant van Mertens LV, Ambachtstraat 42 te Hamont-Achel, wordt, rekening houdend met artikel 16.4.8 van het Decreet algemene bepalingen milieubeleid, het bevel gegeven de legkippenstal conform een stalsysteem dat in het Ministerieel Besluit Ammoniakemissiearme stalsystemen van 19 maart 2004 als ammoniakemissiearm stalsysteem beschreven staat te exploiteren. Indien het ammoniakemissiearm staltype P-3.1 gaat geëxploiteerd worden houdt dit in dat de mest vanuit de stal rechtstreeks, zonder de droogtunnel te passeren, moet afgevoerd worden naar een afgesloten mestopslagplaats. Een gesloten mestopslagplaats houdt in dat deze opslagplaats volledig dicht is en volledig van zijn omgeving is gescheiden en dat de lucht niet onder druk uit deze mestopslagplaats wordt geëmitteerd. Indien er een ander ammoniakemissiearm stalsysteem gaat geëxploiteerd worden dan dient dit eveneens te voldoen aan de constructie- en gebruiksvoorwaarden zoals deze bij het betreffende stalsysteem in het Ministerieel Besluit Ammoniakemissiearme stalsystemen van 19 maart 2004 staat beschreven.

Deze maatregelen dienen uitgevoerd te worden tegen uiterlijk 15 november 2015.

Art. 2. Deze bestuurlijke maatregel zal opgeheven worden als:

- de legkippenstal, conform een stalsysteem dat in het Ministerieel Besluit Ammoniakemissiearme stalsystemen van 19 maart 2004 als ammoniakemissiearm stalsysteem beschreven staat, ammoniakemissiearm wordt geconstrueerd en geëxploiteerd;
- het in realiteit geëxploiteerde ammoniakemissiearme stalsysteem overeenstemt met het stalsysteem dat in de geldende milieuvergunning is opgenomen;
- er voor het geëxploiteerde ammoniakemissiearme stalsysteem een correcte attestering als zijnde een ammoniakemissiearme stal is afgeleverd. Het in dit attest beschreven ammoniakemissiearme stalsysteem dient overeen te stemmen met het in realiteit geplaatste ammoniakemissiearme stalsysteem".

4.9. De tussenkomende partij tekent op 18 augustus 2015 een beroep aan tegen deze bestuurlijke maatregel bij de Vlaamse minister voor Omgeving, Natuur en Landbouw.

4.10. Op 25 september 2015 worden de exploitant en zijn raadsman gehoord door de afdeling Milieuhandhaving, milieuschade en crisisbeheer van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie (hierna: AMMC).

4.11. De AMMC adviseert 8 oktober 2015 het beroep gegrond te verklaren en de bestuurlijke maatregel te vernietigen, aangezien de milieumisdrijven in hoofde van beroepsindiener onvoldoende vaststaan. In het advies wordt onder meer vastgesteld dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen een bijzondere voorwaarde van de milieuvergunning van 17 september 2014 en een constructievoorwaarde (waaraan exploitant niet tegelijk kan voldoen) en dat het al dan niet foutief karakter van het conformiteitsattest niet kan toegerekend worden aan de beroepsindiener, die moet kunnen vertrouwen op het professioneel en correct attesteren door de milieucoördinator.

4.12. Bij besluit van 15 februari 2016 verklaart de Vlaamse minister voor Omgeving, Natuur en Landbouw het beroep tegen de bestuurlijke maatregel van 3 augustus 2015 van de toezichthouders bij de afdeling Milieu-inspectie, buitendienst Limburg gegrond en hervormt zij de bestuurlijke maatregel als volgt:

> "Artikel 1. De volgende maatregel moet worden genomen.
> De exploitant van Mertens LV, Ambachtstraat 42 te Hamont-Achel, start een procedure conform artikel 45, 3°, van titel I van het VLAREM binnen een termijn van twee maanden na de datum van dit ministerieel besluit. Deze procedure strekt ertoe de tegenstrijdigheid tussen de in artikel 4, §2, 4°, van de milieuvergunning van 17 september 2014 opgenomen bijzondere voorwaarde en de in artikel 4.3.1.2, 2°, van bijlage 1 bij het MB AEA-stalsystemen opgenomen constructievoorwaarde ongedaan te maken en de stal zodanig aan te passen dat de geurhinder in de omgeving van de inrichting tot een aanvaardbaar niveau wordt beperkt.
> Art. 2. Deze bestuurlijke maatregel zal opgeheven worden als de procedure conform artikel 45, 3°, van titel I van het VLAREM werd gestart".

Dit is de bestreden beslissing.

4.13. Per aangetekende brief van 12 april 2016 aan de deputatie van de provincie Limburg heeft de tussenkomende partij de procedure conform artikel 45, 3°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna: Vlarem I) opgestart.

V. Voorwaarden van de vordering tot schorsing

5. Luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een procedure tot nietigverklaring én dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van het besluit *prima facie* kan verantwoorden.

Er kan in de regel alleen rekening worden gehouden met hetgeen daarover in het verzoekschrift werd uiteengezet en gestaafd. De Raad van State kan geen acht slaan op hetgeen in later ingediende geschriften of ter terechtzitting nog door de verzoekende partij wordt bijgebracht. De verwerende partij kan daarop immers niet meer schriftelijk repliceren en de auditeur kan daarover niet op een deugdelijke wijze advies verlenen in een procedure die op grond van artikel 22 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State essentieel schriftelijk is.

VI. Spoedeisendheid

6. Na een theoretische uiteenzetting over het begrip spoedeisendheid, verwijst de verzoekende partij naar de taak van een gemeente, zoals bepaald in artikel 2 van het gemeentedecreet, om voor het welzijn van de burgers en de duurzame ontwikkeling van het gemeentelijk gebied te zorgen. De verzoekende partij heeft dus in elk geval belang bij de vordering.

De zaak is volgens haar spoedeisend, dit wil zeggen ze ondergaat een ernstig nadeel, omdat het gemeentelijk beleid op ernstige wijze wordt doorkruist. In het licht van artikel 2 van het gemeentedecreet moet zij maatregelen nemen om de gevolgen van ernstige milieumisdrijven die het welzijn van haar burgers aantasten, teniet te doen. Door de beslissing van de minister moet thans een milieumisdrijf, uitgaande van een uiterst hinderlijke GPBV-installatie

(geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging), blijvend worden gedoogd.

De verzoekende partij acht het vanzelfsprekend dat, wanneer wordt vastgesteld dat een GPBV-installatie wordt geëxploiteerd in strijd met de milieuvergunningsvoorwaarden, de bevoegde overheden onverwijld en adequaat optreden, opdat er geen schadelijke emissies en andere verontreinigen naar de omgeving kunnen vrijkomen.

Vanuit oogmerk van het beleid van de stad Hamont-Achel houdt dit in dat zij er minstens op wenst toe te zien dat een bestuurlijke maatregel wordt opgelegd die erin bestaat dat een bevel wordt gegeven om het milieumisdrijf te beëindigen.

Te dezen blijkt dat de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw kennis neemt van twee milieumisdrijven zonder dat zij enige maatregel neemt om deze milieumisdrijven te beëindigen. Het rechtstreeks gevolg van dit gedogen is dat een GPBV-installatie in strijd met de Best Beschikbare Technieken (hierna: BBT) wordt geëxploiteerd met schadelijke ammoniakemissies naar de omgeving als gevolg.

Voor deze klasse 1-inrichting kon de burgemeester geen bestuurlijke maatregel opleggen, maar de milieu-inspectie heeft niet nagelaten gevolg te geven aan de verzoeken van de verzoekende partij tot het opleggen van bestuurlijke maatregelen. De maatregel hield in dat de legkippenstal geëxploiteerd moest worden conform een stalsysteem dat in het ministerieel besluit "Ammoniakemissiearme stalsystemen" van 19 maart 2004 beschreven staat als AEA-stalsysteem, wat thans niet het geval is.

In de bestreden beslissing wordt de juistheid van het voorgaande bevestigd, doch wordt de exploitant impliciet ontheven van enige verplichting om de exploitatie te confirmeren aan de vergunningsvoorwaarden van het stalsysteem

P-3.1 waarvoor thans de vergunning werd verleend.

Dit houdt zonder meer in dat de exploitant wordt toegestaan de GPBV-installatie verder te exploiteren in strijd met de milieuvergunning.

De verzoekende partij beoogt dan ook met haar beleid te bereiken dat schadelijke emissies worden stopgezet en de hinder naar de omgeving tot een aanvaardbaar niveau kan worden verlaagd. Hiertoe acht de verzoekende partij het in eerste orde essentieel dat de exploitant er onverwijld toe wordt bewogen de inrichting te exploiteren in overeenstemming met de milieuvergunning, minstens met de BBT's.

Zij meent voorts dat, nu haar beleid alsmede voorliggende vordering erin bestaat een voortdurend milieumisdrijf op haar grondgebied te doen stopzetten, minstens de schadelijke gevolgen ervan te doen inperken, de vordering uit zijn aard ook doet blijken van de vereiste spoedeisend.

De verzoekende partij ziet niet in waarom het passend kan worden geacht dat zij moet aanvaarden dat zij het milieumisdrijf, waarvan zij kennis heeft en de onmiddellijke stopzetting wenst, verder moet gedogen in afwachting van de procedure ten gronde bij uw Raad. Dit geldt des te meer nu het een onwettige exploitatie betreft van een GPBV-installatie die uit zijn aard als één van de meest hinderlijke wordt beschouwd.

De schorsing van de bestreden beslissing kan ertoe leiden dat de verwerende partij wordt aangezet om onmiddellijk de bestuurlijke maatregelen te nemen die noodzakelijk zijn om het milieumisdrijf stop te zetten.

Met betrekking tot GPBV-installaties komt het aan de overheden toe om elk risico van schadelijke emissies en verontreiniging te voorkomen. Het beleid van de verzoekende partij dat deze doelstelling op het grondgebied van haar gemeente dient, verdraagt geen uitstel. Vermits de verwerende partij de

instrumenten in handen heeft om deze risico's stop te zetten, verdraagt deze procedure evenmin enig uitstel.

De vordering is volgens haar spoedeisend.

7. De verwerende partij stelt daartegenover dat de verzoekende partij nalaat in concreto aannemelijk te maken dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring. Zij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een vrees voor schade van enig belang, of zelfs voor ernstige nadelen, teweeg zou brengen die een onmiddellijke beslissing wenselijk maken. De vermeende doorkruising van het gemeentelijk beleid is te algemeen en onvoldoende concreet om te kunnen besluiten dat de vordering spoedeisend is. Een gebeurlijke nietigverklaring zonder schorsing, zou dit nadeel evenzeer op afdoende wijze kunnen tenietdoen. Een schorsing van de bestreden beslissing zou het aangevoerde nadeel overigens ook niet kunnen wegnemen of vermijden. Die schorsing heeft immers niet tot gevolg dat de exploitant wordt aangemaand om de geplaatste installatie in overeenstemming te brengen met het stalsysteem P-3.1 en dat hij wordt aangemaand om een attest te verwerven dat attesteert dat de geplaatste installatie in overeenstemming is met het stalsysteem P-3.1, zoals de verzoekende partij wenst. De vernietiging en schorsing van het bestreden besluit hebben niet tot gevolg dat de in eerste aanleg door de afdeling Milieu-inspectie genomen bestuurlijke maatregel terug rechtskracht zal verkrijgen.

Een schorsing van de bestreden bestuurlijke maatregel zou dus enkel tot gevolg hebben dat deze maatregel niet langer toegepast kan worden in afwachting van een uitspraak in de vernietigingsprocedure. Die schorsing zou de verzoekende partij zelfs in een meer nadelige positie brengen dan wanneer de bestreden beslissing toegepast wordt. De schorsing van de bestreden beslissing zou immers tot gevolg hebben dat de door de verwerende partij aan de exploitant opgelegde bestuurlijke maatregel om een procedure te starten conform artikel 45, 3°, van Vlarem I binnen een termijn van twee maanden na de datum van het bestreden besluit die ertoe strekt om de tegenstrijdigheid tussen de in

artikel 4, § 2, 4°, van de milieuvergunning van 17 september 2014 opgenomen bijzondere voorwaarde en de in artikel 4.3.1.2, 2°, van bijlage 1 bij het ministerieel besluit AEA-stalsystemen opgenomen constructievoorwaarde ongedaan te maken en de stal zodanig aan te passen dat de geurhinder in de omgeving van de inrichting tot een aanvaardbaar niveau wordt beperkt, opgeheven wordt. Voorts kan de verzoekende partij zich ter ondersteuning van de spoedeisendheid van de vordering niet beroepen op de gevolgen die derden ondergaan, zo ook dus niet op de gevolgen die omwonenden ondergaan.

De verzoekende partij maakt overigens hoe dan ook geenszins in concreto aannemelijk dat er in de omgeving van de inrichting van de exploitant ammoniakemissies of andere verontreinigingen worden vrijgegeven of dat daartoe een concreet risico bestaat dat van die aard is dat het normale verloop van een vernietigingsprocedure niet kan worden afgewacht.

Ten overvloede, en voor zover als nodig, kan in dat verband ook nog worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State over het vroegere artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, waarin de Raad bij zijn onderzoek naar het persoonlijk karakter van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitdrukkelijk heeft gesteld dat gemeenten enkel kunnen optreden ter voorkoming van een nadeel in hoofde van de gemeente zelf. Uit het verzoekschrift tot nietigverklaring blijkt bovendien dat er geen enkele “bijzondere gebeurtenis” voorhanden is die de spoedeisendheid en de schorsing kan verantwoorden. De hinder waar de verzoekende partij naar verwijst, is geenszins nieuw. In het bijzonder valt in het verzoekschrift van de verzoekende partij op dat zij gelijklopende argumenten aanvoert om enerzijds de spoedeisendheid en anderzijds haar rechtens vereist belang bij het instellen van het beroep tot schorsing en vernietiging, te staven.

8. De tussenkomende partij stelt dat de bewering dat er sprake is van “dreigende onherstelbare schade” en van een ernstig milieumisdrijf niet alleen kennelijk onjuist is, maar dat deze ook irrelevant is ter beoordeling van de

schorsingsvordering. In dit geval kan de bestreden beslissing niet meer worden uitgevoerd; ze is al uitgevoerd. De bestuurlijke maatregel die werd getroffen, is namelijk slechts te vinden in het voeren van een administratieve procedure. De uitvoering van dergelijke beslissing levert geen ernstige ongemakken op (althans niet voor de verzoekende partij). De schorsing zou geen enkel rechtsgevolg teweegbrengen, aangezien artikel 2 van de bestreden beslissing zelf bepaalt dat de beslissing wordt opgeheven zodra de procedure conform artikel 43 van Vlarem I wordt ingezet. Indien de bestreden beslissing geschorst zou worden, wordt geen concrete maatregel in de plaats gesteld. De schorsing van de bestreden beslissing zou de zogenaamde "dreigende onherstelbare schade" (die er niet is) niet verhinderen. De schorsing van een bestuurlijke maatregel heeft niet tot gevolg dat een milieumisdrijf (dat er niet is) wordt stopgezet, noch dat meteen een andere beslissing wordt genomen. Aan de voorwaarde van spoedeisendheid is dan ook niet voldaan.

Er is geen enkele "dreigend onherstelbare schade". Dit wordt niet geconcretiseerd, laat staan aangetoond door de verzoekende partij. Er werd nooit enige geurhinder of overmatige uitstoot vastgesteld; er is louter een discussie over de interpretatie van de voorwaarde van de "afgesloten mestopslag", bepaald in artikel 4.3.1 van bijlage I bij het ministerieel besluit AEA.

Beoordeling

9. Een zaak is spoedeisend, en dus vatbaar voor beoordeling in kort geding, zodra de vrees voor schade van enig belang, of zelfs voor ernstige nadelen, een onmiddellijke beslissing wenselijk maakt. Bijgevolg mag het kort geding worden gehanteerd wanneer het geschil niet met de gewone procedure binnen de gewenste tijdspanne opgelost kan worden. Het komt aan de verzoekende partij toe om aan de hand van concrete feiten te overtuigen van de urgentie van de zaak.

De uiteenzetting over het gemeentelijk beleid dat wordt doorkruist, de hinderlijke gevolgen voor haar bewoners en de te dogen onwettige

exploitatie, volstaat niet om de spoedeisendheid te gronden. Nergens blijkt waarom de nietigverklaring niet zou kunnen worden afgewacht om de aangehaalde "problemen" te verhelpen.

De verzoekende partij zet niet concreet uiteen wat de zaak spoedeisend maakt in de zin van artikel 17, § 1, tweede lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dit wil zeggen welke (ernstige) schade en/of impact de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar concreet met zich mee brengt, van die aard dat een nietigverklaring het euvel niet meer kan verhelpen. Voor de verzoekende partij schijnt het evident dat de beslissing onverwijld moet worden geschorst. Het gegeven op zich dat een hinderlijke GPBV-installatie wordt geëxploiteerd die niet over het juiste emissiesysteem zou beschikken, volstaat evenwel niet om de zaak spoedeisend te achten. De verzoekende partij dient concreet aan te duiden welke ernstige nadelen de tenuitvoerlegging van de beslissing met zich meebrengt, waardoor de periode tot het annulatieberoep niet kan worden overbrugd zonder onherroepelijke schade of ernstige nadelen te veroorzaken. Hierbij moet overigens worden opgemerkt dat het nadeel dat een gemeente lijdt niet samenvalt met de ongemakken die de inwoners persoonlijk kunnen ondergaan ten gevolge van een exploitatie met andere woorden de spoedeisendheid moet zich concreet voltrekken op het vlak van het gemeentelijk beleid en/of de uitoefening van haar taak/bestuursopdracht als overheid moet ernstig worden belemmerd of verhinderd.

Bovendien brengt een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestuurlijke maatregel niet de door de verzoekende partij geopperde gevolgen, zoals het stopzetten van de schadelijke emissies, met zich mee, noch verplicht een schorsing de minister om (onmiddellijk) nieuwe bestuurlijke maatregelen te nemen.

De uiteenzetting van de verzoekende partij over het doorkruisen van het gemeentelijk beleid wijst ten slotte op het belang bij de vordering tot schorsing en het annulatieberoep, maar niet op spoedeisendheid.

De spoedeisendheid is niet voorhanden.

Er is derhalve geen reden om de opgeworpen excepties te onderzoeken.

BESLISSING

1. Het verzoek van de LV Mertens tot tussenkomst wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier oktober tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys, kamervoorzitter,

bijgestaan door

Bart Tettelin, griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Eric Brewaeys**